

Nyomkeresés

*Mind lassulóbb emlékű már a Szajna.
Nem is tudom, folyik-e még vagy áll?
Le lehet ülni, vagy sem, a kópartra,
s a 24-es busz még arra jár,
s az antikváros pénzem letagadja?*

*Van-e galamb a Cluny előtti parkban,
recseg-e még parkett alatt a talpfa,
hol megszokásból megsüppedt alattam,
s a Vendome téren lennék-e oly kajla,
kavicsra lépve csendjét megzavarjam?*

*Lehet-e utcán görög gyrost enni?
(Fűszeres íze szétcsorog a számon.)
Az ára tíz frank. Ma is ugyanennyi?
A távolságból minden, mint az álom,
mint pirkadat, mit nem szabad felezn.*

*Latin-negyed, még lejt-e minden járda,
s a Rue Cujason ott a két klosár?
A test csak egy, de négy, szétvetve, lába,
mellettük diszkrét műanyag pohár,
s áll-e még a Pantheon profánsága?*

*Szép itt az ősz. Emlékszem, ott is az.
Még akkor is, ha nyarunk elszökött.
Szeptember vége harsogón pimasz:
cikázó szél két napsütés között,
és délidőben perzselő vigasz.*

*Ha Conti-rakpart, kávébázi asztal.
Szemközt a Louvre, a Szigetből csücsök.
A pénztelenség számvetésre sarkall.
Fél lábbal ottbon. Mégis: hol ülök,
az irka lapja hol telik panasszal?*

*A perc család. Az írás megtévesztő.
Egyszerre lenni múltban, ott, ha itt?
Az összecúszás örvény, észveszejtő.
Emelni kezd, és közben szétszakít,
darabra hullok, mint egy esőfelbő.*

*És J-L. Barrault köszön-e azoknak
(bár jól tudom, halott, a lexikonban),
akik kezükben jeggyel ácsorognak,
mint akkor én, s a bilét' mára hol van
(talán elégett? szántóföldben porlad?).*

*La Fontaine szobra mellett az a kertész
gyűjtja-e már a levelek tüzét?
Vadgesztenyék parázsban, mint a sertés
sívítanak, aztán a testük ég.
Majd minden egyszer, mint a füst is, elvész.*

*A pukkanások hangjából eső.
Az ablakon még nem csorog le cseppje.
A járdaszélen bélelt víznyelő
burkája száraz, nem duzzadt degeszre,
s kutyák nyomában jár-e gégecső.*

*A képek mint a levelek peregnek.
Ha ott, ha itt, már must az asztalon.
Kóbor lakói utcarengetegnek
vagyunk, mögöttünk lassan semmi nyom,
míg csontjainkban idő szúja perceg.*

Királyi többes

Állni még tudunk, leginkább ott, a dombok hajlatában,
 ahol egy éve még lovak legeltek, nyakukban rézkolomp,
 a sötétségben bárányoknak vélnénk, de a patáik
 dobbanása más, és megint mások orrcimpáikat
 kitágító horkanásaik. A bárány béget, más a ritmusa,
 a kolomp hangja szökkenést mutat, a löfej néha,
 lassítottan mozdul, akár a vers, ha írja önmagát,
 ahogy csupán a korról jó feküdni együtt, morzsálódni,
 kenyérrel, asztalon, ahogy az idő időtlen szétpereg.
 Míg abroszracon babrál a kezünk, csak órák múlva
 vesszük észre azt: a homlokunkkal tévesztettük össze,
 de még derűs, cicázik két szemünk, ahogy az üres
 pohár felé nézünk, aztán az asztal túlsó oldalára,
 megértést és teljesítést kérve, és rábólintunk: igen,
 még jöhet. Hátradőlve botunkat markolásszuk,
 és örömmérsék: még ismerős az íve és a görcse,
 ahogy a hang, az ind fonálra fűzött, jól hangolt lapok
 zenévé oldott mozdulásai, a levendula hajnali illata.
 Kutyák és macskák egy közös alomban,
 mint puskazajtól riadt emberek, baromfinépség összetartozása,
 mikor a völgyben kitárt szárnyú sas száll,
 Concorde-fejével pásztázva minden udvart, mint szem
 a könyvben összefolyt betűket. Egy mondat jár az angyal-
 csend nyomában: „A hajlékony is megtörik majd a korról”,
 de lázadásunk ettől még erősebb: a báránybundás
 tél elől futunk, csak szőriben, ruhátlan, lovak hátán,
 összemosva a nyár és őszt határát. Paták alatt az avar már puha,
 a zsendülő fű fölajong a földön, s helyettünk mond
 imát az égiekhez, és rámotyogjuk legvégül az áment.